

PRESENTACIÓ

El núm. 34 de *Papers* desenvolupa dos temes centrals que mantenen entre ells una certa connexió, Estat del benestar i participació política i alguns altres temes complementaris. El debat entorn l'Estat del benestar està encara per fer al nostre país, en un doble sentit. No hem realitzat una reflexió teòrica suficient sobre el significat de l'Estat del benestar en les coordenades d'un país que té el nivell de desenvolupament i la cultura i la participació (o no participació) política del nostre. Tampoc no hem realitzat una anàlisi en profunditat suficient per verificar el grau de desenvolupament d'aquest estat entre nosaltres. El franquisme va engegar alguns aspectes que, vistos des de l'exterior, tenien trets de l'Estat del benestar (sistema de Seguretat Social, ensenyament gratuït i obligatori). Els governs democràtics, ja en un altre context, han fet un esforç important en aquest sentit. Però, parlant seriosament: Hi ha hagut Estat del benestar a Espanya? ¿No és la negociació social sobre la qüestió una de les seves característiques fonamentals? ¿No ho és un cert grau de control de la societat sobre els seus mecanismes?

L'article d'A. BILBAO reflexiona sobre l'Estat del benestar, i intervé en la polèmica que enfronta els qui suggereixen que la finalitat de l'Estat del benestar està en palliar els efectes negatius del capitalisme i els que creuen que busca canalitzar el conflicte social. La seva aportació, amb l'anàlisi del pensament de Misses sobre el capitalisme com a conjunció d'eficàcia econòmica i llibertat política, posa de manifest com l'Estat del benestar podria ser entès en un moment històric com a condició per al creixement econòmic i en un altre com a obstacle per a aquest creixement.

F. SERRANO analitza el sistema espanyol de Seguretat Social, tant la seva crisi financera com les propostes que es fan, principalment des de la política econòmica de l'actual Govern, per a reforçar-la. El debat se centra en aquest segon aspecte, i sobretot en la relació cotització-prestació, que podria conduir a l'enfonsament del sistema en fer que molta gent busqui complements d'assegurances privades davant la insuficiència de prestacions que es generarien.

El tema de la participació política és abordat a l'article de J. FONT i P. FONTCUBERTA, que intenta superar la pretesa equivalència participació electoral-participació política.

Tracta, principalment, de l'associacionisme polític i no polític i del grau d'implicació corresponent, que els autors correlacionen amb la participació electoral.

C. R. AGUILERA analitza les posicions de Convergència Democràtica de Catalunya davant l'Estat de les Autonomies tant a la seva vertent teòrica com en la seva vessant pràctica. L'autor subratlla la indefinició autonomista del partit estudiat com a una de les característiques bàsiques que li permeten una negociació permanent i solucions particulars adaptades a cada cas. Per aquesta raó, un cert tipus de «centralisme» que permet ressaltar les particularitats, malgrat tot, li pot ser més adient que l'«homogeneïtzació» del federalisme.

Altres tres articles completen aquest núm. 34. C. LOZARES entra en el debat sobre la formalització en les ciències socials a través de l'anàlisi de les tipologies. Tipologia i tipus són conceptes d'ús corrent en sociologia, assenyalat; es tracta de veure si el seu poder teòric va més enllà de la simple taxonomia. En cas afirmatiu es tracta de veure com es construeixen els diversos tipus perquè siguin significatius.

R. PAHL presenta un estudi comparatiu sobre el treball informal. En primer lloc debat el significat de l'economia informal tant als països capitalistes com en els de l'anomenat socialisme real. Després entra en l'estudi de les formes de treball a les quals aquesta economia dona lloc, assenyalant que no s'han de situar només en el mercat sinó també en l'àmbit domèstic o en el voluntariat. Analitza, a tal efecte, el cas del treball del planxat. La conclusió a què arriba és que els estudiosos socials solen estar més atents a l'anàlisi de les conseqüències dels fenòmens que no pas al de les causes, la qual cosa els porta a entendre poc les diferències.

E. GARCIA analitza la relació entre la interpretació convencional del canvi social i la sociologia del desenvolupament o modernització, l'anàlisi té present les crítiques fetes pels economistes ecològics (Georgescu-Roegen, Daly i altres), i recorda que la generalització del model de societat de les actuals zones industrialitzades s'enfronta als límits ecològics en diversos

àmbits. Per últim formula algunes implicacions per a l'elaboració d'una sociologia del canvi social amb inspiració ecològica.

El núm. 34 de *Papers* és el darrer que publica Edicions 62. Des del núm. 35 la revista serà publicada pel Servei de Publicacions de la UAB. Aquesta presentació voldria ser també un reconeixement a la labor de suport i consolidació editorial que Edicions 62 ha desenvolupat durant tants anys envers la nostra revista i que és una mostra més de la clara opció per a la divulgació de les Ciències Socials àmpliament manifestada.